

Vpričo Boga!

6. Dobri namen

Zadnjič sem vam pravil, kako se moramo truditi pri molitvi, da bi se ves čas vzdržali v pričujočnosti božji. Že to je zelo težko; še težje ali celo nemogoče je med delom ves čas ohraniti misli pri Bogu.

Tukaj pa imamo neko drugo nadomestilo: dobri namen.

Z dobrim namenom darujemo in posvetimo Bogu vsa svoja dela, da se nam takorekoč izpremene — v molitev. Vsa človeška dela so namreč lahko trojne vrste: dobra in slaba, pa taka, ki niso niti dobra niti slaba (učeni gospodje jih imenujejo indiferentna). Tudi dobra dela bi nam ne bila zaslužna za nebesa, ko bi jih ne opravljali iz dobrega namena, zavoljo Boga. Obratno pa z dobrim namenom lahko v dobra in zaslužna dela izpremenimo navadna (indiferentna) opravila, spanje, jed, razvedrilo, izprehod, stanovska opravila itd.

Dobri namen je lahko dvojen: dejanjski in vztrajni. Dejanjski se imenuje dobri namen, ako ga ponovimo pri vsakem dejanju, če vsako delo posebej darujemo Bogu. Vztrajni pa je dobri namen takrat, če ga storimo za daljši čas, n. pr. v začetku leta, meseca, tedna ali vsako jutro. Ako smo tako darovali Bogu vse dejanje in nehanje za daljšo dobo, so s tem res že naprej vsa dela darovane Bogu in so res vsa v njegovo čast razun onih, pri katerih bi pozneje preklicali svoj prvotni namen ter jih storili le zavoljo ljudi ali v lastno čast itd.

Lahko pa razvidite, da nam bo dobri namen tembolj koristen, čim večkrat ga ponavljamo, in sicer zlasti zato, ker nam ravno to daje najboljšo priliko, da večkrat mislimo na Boga, da ravnamo v njegovi navzočnosti ter se vadimo živeti v pričujočnosti božji.

Dobro je, ako v začetku leta darujemo Bogu vse misli in želje, vsa večja dela in mala opravila, vse radosti in bridkosti vsega leta; a s tem se še ne zado-

volji dober kristjan, marveč ponavlja ta dobri namen vsak mesec, vsak teden in vsak dan. Kdor se pa trudi za popolnost, še večkrat med dnevom daruje Bogu svoja opravila, zlasti vsa večja in težavnejša dela — čim večkrat tem boljše. Torej gostokrat ponavljan dejanjski dobri namen je že znamenje popolnih ljudi, ker takorekoč vedno k Bogu povzdigajo svoja srca in se trudijo vedno živeti v pričujočnosti božji.

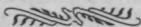
Neki samostanski brat si je v teh vajah pridobil toliko popolnost, da je celo takrat, ko je šel po stopnjicah, na vsaki stopnjici rekel ali mislil: „Zavoljo tebe, o Gospod!“

O nekem drugem pa, ki je bil krojač v samostanu, se pripoveduje to-le. Ko je bil že blizu smrti, je srčno prosil, naj mu dajo šivanko. Navzoči so se čudili, češ, čemu bode umirajočemu šivanka; a vendar mu izpolnijo željo in prineso šivanko. Dobri brat jo veselo prime in proti nebu drže vzklikne: „Ta šivanka mi bo ključ nebeških vrat; z le-to si hočem odpreti raj; z le-to hočem umreti in Kristusa zagledati.“ In ko ga vprašajo, zakaj da ima toliko zaupanja v šivanko, jim odgovori: „Kolikokrat sem rabil šivanko, sem jo rabil iz ljubezni do Boga. In kadar sem izgotovil obleko, sem si mislil, kakor da ž njo oblečem Kristusa Gospoda.“ Nato je blaženo v Gospodu zaspal bogoljubni brat.

Pridno se vadi tudi ti v tej prekoristni pobožnosti. Takoj zjutraj daruj z molitvijo, ki jo imaš v katekizmu, skupno kar vsa opravila vsega dneva. Potlej se pa trudi tudi med dnevom, da zopet in zopet daruješ Bogu posamezna dela. Dobro bo, če si že naprej določiš ona dela, ki jih hočeš še posebej opraviti iz ljubezni do Boga; morda si določiš celo število, kolikokrat hočeš ponoviti dobri namen dopoldne, popoldne...

Sv. Ignaciju Lojolskemu je bila tolikanj ljuba ta pobožnost, da si je izvolil za pravilo svojega življenja: „Omnia ad majorem Dei gloriam — vse v večjo čast božjo!“ in je ukazal na samostanska poslopja napisati začetne črke (O. A. M. D. G.). O, da bi bil ta zlati rek mnogokratno zapisan povsod!

koder hodimo, povsod, kjer stanujemo, povsod, kjer delamo... Če ga pa že ne zapisujemo na zunanje z vidnimi črkami, zapisan nam bodi vsaj v spominu in srcu, da ga ponavljamo zopet in zopet ter vestno izpolnjujemo opomin sv. apostola Pavla: „Ali jeste ali pijete ali delate kaj drugega, vse delajte v čast božjo!“

Želja se jim je izpolnila.

Napisal Márijan.

I.

olnce se je nagibalo za milost božjo in rdeči njegovi žarki so zlatili obrastle vrhove, ki obdajajo našo dolino. Lahni oblaki so plavali po nebu in tudi oni so se navzeli od mogočnega solnca one čudovite lepote, ki vzradostuje človeku oko in srce. Vse je kazalo, da bode jutri lep praznik, in da se bo procesija vršila dostojno in sijajno, kakor že dolgo ne...

Bilo je namreč dan pred praznikom sv. Rešnjega Telesa. Že nekaj let sem je bilo vreme vedno mižavo, da se procesija ni mogla pomikati pod milim nebom, skozi veličastno božjo naravo, kjer šumijo žita in kjer se škrjanček dviga proti nebu, hvaleč svojega Gospoda... In ljudje so bili v resnici zadovoljni, srečni.

Možki so vozili vitke mlaje iz gozda ter jih postavljali ob cesti, ženske pa so plele vence, da bi ž njimi okrasile okna in kapelice. Po vsej vasi je vladalo neko sveto navdušenje, in roke vseh so se gibale v čast božjo.

Pelanka je sedela sama na pragu pred hišo. Težko ji je bilo pri srcu. Gledala je po vasi pridne ljudi in zdajpazdaj se ji je izvil iz prsi otožen vzdih.

„Kaj premišljaš, kaj?“ jo je ogovorila soseda Joškovka, ki je hotela iti ravno po vodo, ter jo vzbudila